Ἐντὸς τοῦ φθινοπώρου θὰ πρέπει νὰ ἐπιτελεσθοῦν τὰ ἀπαραίτητα ἔργα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἐπαρκῶν ποσοτήτων ὕδατος εἰς τοὺς Πατρινούς. Τὸ φαινόμενον τοῦ ἐφετεινοῦ θέρους δὲν πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἐπιβάλλεται νὰ ριφθῇ ἀμμοχάλικον εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Μέσης Ἀγυιᾶς, ἄνωθεν τῆς δημοσίας ὁδοῦ Σταδίου — Τερψιθέας. Μὲ τὴν πρώτην φθινοπωρινὴν βροχὴν θὰ καταστοῦν ἀδιάβατοι διὰ τοὺς κατοίκους.

ΕΝΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΛΗΣΜΟΝΗΘΗ

Πυρετὸς χρυσῶν λιρῶν εἰς τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης

Φοβοῦνται τὴν ὑποτίμησιν

ΑΙ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ ΔΕΙΚΝΥΟΥΝ ΕΠΙΦΥΛΑΚΤΙΚΟΤΗΤΑ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΝΕΑ ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΥΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Σεπτέμβριος.— Παραλλήλως πρὸς τὴν θέσιν τῶν κυρίων ἀποθεματικῶν νομισμάτων, τὸ πρόβλημα τοῦ χρυσοῦ ἔρχει πάλιν ἔλθει εἰς τὸ προσκήνιον τῆς διεθνοῦς προσοχῆς. Ἀπότομος ἄνοδος τὸν Ἰούλιον, ἐν συνεχείᾳ πτῶσις, ἀκολούθως ἀκανόνιστοι διακυμάνσεις, μαζικαὶ προμήθειαι ὑπὸ τῆς Κίνας, προβλεπομένη προσφορὰ ὑπὸ τῆς Ρωσίας, ἀνακοινώσεις περὶ πτώσεως τῶν ἐπισήμων ἀποθεμάτων, ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς ἀπότομον ἄνοδον τοῦ «πυρετοῦ τοῦ χρυσοῦ».

Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους, ὅτε ὁ πρόεδρος Ντὲ Γκὼλ ἐξαπέλυσε τὴν ἐπίθεσίν του κατὰ τοῦ δολλαρίου καὶ ἐν μέρει λόγῳ τῆς κρίσεως τῆς στερλίνας, ἡ παγκόσμιος ἀγορὰ χρυσοῦ διέρχεται περιοδικῶς ἀνησύχους ἡμέρας Κατὰ πρόσφατον ἀνακοίνωσιν τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Τραπέζης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸ πρῶτον τρίμηνον τοῦ 1965, ἡ ζήτησις ὑπὸ κερδοσκόπων καὶ πρὸς ἀποθησαυρισμὸν ἀπερρόφησεν ὁλόκληρον τὸν νεοεξαχθέντα ἐκ μεταλλείων χρυσὸν καὶ πρόσθετον ποσότητα ἀξίας 250.000.000 δολλαρίων ἐκ τῶν ἐπισήμων ἀποθεμάτων, τὰ ὁποῖα ἐμειώθησαν ἀπὸ 43,06 κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1964, εἰς 42,81 δισεκατομμύρια δολλαρίων κατὰ τὸ τέλος Μαρτίου τοῦ 1965.

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς διαρροῆς ταύτης ἐγένετο μέσῳ τῆς ἐν Λονδίνῳ «κοινοπραξίας χρυσοῦ», ἡ ὁποία ἱδρύθη τὸ 1960, ὅτε ἡ ἐλευθέρα τιμὴ τοῦ χρυσοῦ ἔφθασε πρὸς στιγμὴν τὰ 40 δολλάρια κατ' οὐγγίαν, τῇ συμμετοχῇ (κατὰ 50%) τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἄλλων μεγάλων χωρῶν τῆς Δύσεως, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας. Ἡ Τράπεζα ἐλέγχει τὴν ἀγορὰν χρυσοῦ τοῦ Λονδίνου, πωλοῦσα ὅταν ἡ ζήτησις εἶναι μεγάλη ἢ ἀγοράζουσα ἐκ μέρους τῆς κοινοπραξίας, ὅταν ἡ ζήτησις εἶναι μικρά. Εἰς περιπτώσεις ἀνάγκης, ἡ κοινοπραξία ἐφοδιάζεται μὲ χρυσὸν ἐκ τῶν ἐπισήμων ἀποθεμάτων τῶν μετόχων χωρῶν.

Οὕτω, πιθανολογεῖται ὅτι διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης χρυσὸς ἀξίας 100.000.000 δολλαρίων διέρρευσεν ἐκ τῶν ἐπισήμων ἀμερικανικῶν ἀποθεμάτων εἰς χεῖρας τῶν κερδοσκόπων. Τὸ 1964, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν, ἐξαιρέσει τῆς κατὰ Νοέμβριον κρίσεως τῆς στερλίνας, ἤρεμον νομισματικὸν ἔτος, τὰ ἐπίσημα ἀποθέματα εἶχον αὐξηθῆ κατὰ 750.000.000 δολλάρια, διὰ προμηθειῶν κατὰ τὸ πλεῖστον μέσῳ τῆς κοινοπραξίας. Μέγα μέρος τοῦ ἐξαγορασμένου ἐκ μεταλλείων χρυσοῦ εὕρισκε τὸν δρόμον του πρὸς τὰ ἐπίσημα ἀποθέματα.

Μία λογικὴ ἀπάντησις εἶναι, ὅτι ἡ ἀναταραχὴ θὰ συνεχίζεται ἐνόσῳ οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν θὰ ἔχουν πεισθῆ, ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς παγκοσμίου ρευστότητος θὰ λυθῇ ἄνευ ὑποτιμήσεως τοῦ χρυσοῦ. Καὶ ἂς σημειωθῇ, ὅτι μεταξὺ τῶν κινδύνων ἐκ τῆς συνεχίσεως τῆς καταστάσεως ἀναφέρεται τὸ ἐνδεχόμενον ἀποχωρήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐκ τῆς ἐν Λονδίνῳ Κοινοπραξίας χρυσοῦ λόγῳ τῆς ἀπογοητεύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τὰς ὡδήγει ἡ ἀνάγκη νὰ τροφοδοτοῦν ἀενάως τὴν κοινοπραξίαν μὲ χρυσόν, ὁ ὁποῖος καταλήγει εἰς χεῖρας κερδοσκόπων καὶ ἀποθησαυριζόντων.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΠΟΥΤΣΙΚΑ

Τὰ κηρύγματα τοῦ φεμινισμοῦ ἔχουν μὲ ἔνταση ἀπλωθῆ παντοῦ, μέχρι καὶ τὶς πιὸ ἀπόμερες γωνιὲς τῆς γῆς. Τὸ μεταπολεμικὸ αὐτὸ κῦμα, ποὺ χρωστάει τὸ ξάφνιασμά του κυρίως στὴν κατάρριψη τόσων προκαταλήψεων, μέσα στὰ τελευταῖα πενῆντα χρόνια, ἀπέκτησε πλῆθος ὀπαδῶν, ποὺ προπαγανδίζουν ζωηρὰ τὰ κηρύγματά του, πιστεύοντας στὴν τελικὴ ἐπικράτησή του. Βέβαια, στὶς πλατειὲς μᾶζες πολλῶν λαῶν ὁ σπόρος γιὰ διαφόρους λόγους δὲν ἔχει βρῆ τὸ μαλακὸ χῶμα ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ βλαστήσῃ. Ἴσως μὲ τὸν καιρὸ τὸ κατορθώσῃ. Ἴσως ὅμως καὶ ὄχι. Δὲν παίρνουμε θέση πάνω σ' αὐτό, γιατί κάτι τέτοιο θὰ ἦταν παρακινδυνευμένο, ἀφοῦ τέτοιες θεωρίες στερεώνονται ὄχι ἀπὸ τὶς φανατικὲς ἀπόψεις τοῦ καθενός, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς λαούς, οἱ ὁποῖοι, πειραματιζόμενοι, θὰ λέγαμε στὰ νέα αὐτὰ κηρύγματα μέσα στὴ ζωή, τὰ δέχονται ἢ τὰ ἀπορρίπτουν.

Ἐξετάζουμε, λοιπόν, τὴ θέση τῆς γυναίκας στὴν κοινωνία, ὅπως φυσιολογικὰ αὐτὴ παρουσιάζεται καὶ ὁ καθένας ἂς βγάλῃ τὰ δικά του συμπεράσματα.

Αἰτία τῆς προβολῆς τοῦ φεμινισμοῦ ἦταν τὸ πρόβλημα τοῦ γυναικείου κοινωνικοῦ ἔργου. Δόθηκαν δυὸ λύσεις. Οἱ μὲν εἶπαν πὼς τὸ πρόβλημα θὰ λυθῇ ἂν ὑπάρξῃ ἀπόλυτη ἰσότητα μεταξὺ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, οἱ δέ, μόνον ὅταν ἡ γυναίκα γυρίσῃ στὴ θέση ποὺ εἶχε πρῶτα. Παρουσιάστηκε ὅμως καὶ τρίτη λύση. Νὰ παραμένῃ ἡ γυναίκα εἰς τὸ βασικό της ρόλο, καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν πνευματική της ἀνάπτυξη καὶ τὴν ἰδιαυγκρασία της, νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὴν πνευματικὴ κίνηση, τὰ ἐπαγγέλματα καὶ τοὺς ἄλλους ὁρίζοντες τῆς ἀνδρικῆς δραστηριότητας. Πραγματικά, αὐτὴ εἶναι μιὰ μέση λύση, ποὺ ἀποφεύγει τὶς ὑπερβολὲς καὶ τὶς ἀκρότητες καὶ τῶν δύο μερῶν. Σωματικά, εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ γυναίκα ὑστερεῖ ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ἀκόμη δὲ ὁ ἐγκέφαλός της ζυγίζει λιγώτερο ἀκείνου. Αὐτὴ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνδρικοῦ ὀργανισμοῦ κάνει πολλοὺς νὰ κομπάζουν καὶ νὰ τὴν θεωροῦν ὑποδεέστερη. Ἂς μὴ λησμονοῦν ὅμως, ὅτι, ὅπως τὸ ἀκαλλιέργητο ἀμπέλι δὲν δίνει σταφύλια καὶ τὸ χέρσο χωράφι δὲν δίνει καρπούς, ἔτσι καὶ ἡ διάνοια, ἂν ἐγκαταλειφθῇ στὴν πρωτόγονη καὶ αὐτόματη ἀνάπτυξη, δὲν αὐξάνει οὔτε σὲ πνευματικὴ παραγωγικότητα οὔτε σὲ βάρος. Μὲ λανθασμένα, λοιπόν, κριτήρια προσπάθησαν νὰ τὴν παραμερίσουν, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ περιοριστῇ στὰ πολὺ στενὰ πλαίσια μιᾶς παληᾶς ἐποχῆς, τῆς ἐποχῆς ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἀνδρικὸ κτῆμα. Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐποχή, πολλὲς λαμπρὲς γυναικεῖες μορφὲς ἔπαιξαν βασικὸ ρόλο στὴν ζωὴ καὶ στὴν τύχη φημισμένων ἀνδρῶν, ἀκόμη καὶ λαῶν. Ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ὕψωσαν τὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴ χαμηλὴ στάθμη ποὺ βρισκόταν, σὲ ἀνώτερα ἐπίπεδα. Τὸ ἴδιο προσπάθησαν ἀργότερα καὶ ἄλλοι φωτισμένοι ἄνδρες. Ὁ Σεριντὰν λέγει: «Οἱ γυναῖκες μᾶς κυβερνοῦν ἂς προσπαθήσουμε νὰ τὶς κάνουμε τέλειες, γιατί ὅσο περισσότερο φωτισθοῦν, τόσο περισσότερο θὰ φωτίσουν ἐμᾶς». Ὁ Ρουσσώ: «Δός μου μητέρες, γιὰ νὰ σοῦ δώσω μεγάλους πολίτες». Ὁ Βολταῖρος: «Καμμιὰ διαφορὰ μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν». Τὰ κηρύγματα αὐτὰ εἶναι φανερὸ πὼς πολλοὶ τὰ παρεξήγησαν καὶ ξεπερνῶντας κατὰ πολὺ τὰ ὅρια τοῦ ρόλου τοῦ γυναικείου φύλου, δημιούργησαν τὸν φανατικὸ φεμινισμό.

Σήμερα, ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ ἑνὸς ἀπίθανου πολιτισμοῦ, ποὺ συνεχῶς ἐξελίσσεται. Σὲ ὅλους τοὺς κλάδους του, ἡ γυναίκα δὲν ὑστέρησε ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ὑπάρχουν παραδείγματα γυναικῶν, ποὺ δὲν ἔχουν τίποτα νὰ ζηλέψουν ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸ πνεῦμα. Παντοῦ τὸ ἀκολούθησαν. Ἀκόμη καὶ στὸ διάστημα. Παρ' ὅλα αὐτά, ὅμως, μιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἡ γυναίκα ἐξακολουθεῖ νὰ κρύβῃ μέσα της τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ φύλου της. Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι γυναίκα. Κάθε ἀπόπειρα ἀνδροποίησης εἶναι ἔξω τοῦ φυσιολογικοῦ καὶ τοῦ ἁρμο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΝΟΥΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΡΑΣ

Ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν

Πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς πιστοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εἰς τὰς καρδίας ὅλων ἡμῶν ζῇ ἔντονος καὶ παραμένει ἄσβεστος ἡ μνήμη τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς 26ης Σεπτεμβρίου 1964. Τὴν ἐχαρακτηρίσαμεν ὡς ἡμέραν Πασχάλιον. «Φέρει τὰ ἴσα — ἐλέγομεν πέρυσι — πρὸς τὴν μεγάλην ἡμέραν, τὴν μίαν τῶν Σαββάτων, τὴν βασιλίδα καὶ Κυρίαν». Καὶ ἐκαλέσαμεν, εἰς μακαριστὴν ἔξαρσιν εὑρισκόμενοι, τοὺς πάντας νὰ εὐφρανθῶμεν. «Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ». «Νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων, ἄρχοντες καὶ πάντες λαοί, αἰνέσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου». «Ἄσωμεν αὐτῷ ἆσμα καινόν».

Καὶ ἤδη συνεπληρώθη ἓν ἔτος ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου ἐκείνου ἀπογεύματος τοῦ νόστου, ὁπότε ἡ πόλις ἐδέχθη τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Πρώτου Πολίτου της. Ἀνεξάλειπτον παραμένει τὸ βροχερὸν ἐκεῖνο δειλινόν. Ἂς τὸ ἀναπολήσωμεν ἐπ' ὀλίγον. Ἐπροσεγγίζομεν εἰς τὰ κράσπεδα τῆς πόλεως ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς της. Τὸ αὐτοκίνητον διὰ τοῦ ὁποίου βαίνομεν εἶναι κατάφορτον ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς εὐλαβείας, μὲ τὰ ὁποῖα αἱ καρδίαι τῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου Ἀχαΐας ραίνουν τὸν «Πρύτανιν» τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βυζαντίου», τὸν φρουρὸν καὶ Προστάτην τῆς γῆς τῆς Ἀχαΐας καὶ ὅλης τῆς Ὀρθοδοξίας. Οἱ Καθολικοὶ Κληρικοὶ καὶ Πατέρες, οἱ εὑρισκόμενοι μεθ' ἡμῶν εἰς τὸ αὐτὸ μεταφορικὸν μέσον, εἶναι καταδήλως συγκεκινημένοι. Ἔνδακρεις παρακολουθοῦν αὐτὰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς πηγαίας, τῆς βαθυτάτης εὐλαβείας τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν, οἱ ὁποῖοι καθ' ὅλην τὴν ὑπαίθριον διαδρομήν, γόνυ κλίνοντες, «ὑπτίαις χερσὶ καὶ καρδίαις» ὑποδέχονται τὸν μετὰ πέντε αἰῶνας παλιννοστοῦντα προστάτην Ἅγιον. Καὶ Ἰδού! Διερχόμεθα ἤδη τὰ κράσπεδα τῆς πόλεως. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως μεταβάλλονται αἱ καιρικαὶ συνθῆκαι. Καταπαύει ἡ βροχή, διαλύονται τὰ νέφη, ἐμφανίζονται οἱ στέφανοι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Καὶ τὰ χείλη ὅλων τῶν πιστῶν ἀνέκραξαν: «Ἐπετελέσθη τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἁγίου!», τὸ ὁποῖον — καὶ πάλιν ἀγγέλλομεν — ὅτι ἐπηκολούθησε μέχρι σήμερον πληθὺς θαυμάτων. Ἔχομεν πλέον εἰσέλθει εἰς τὴν πόλιν. Εὐλαλοι καὶ πανηγυρικοὶ οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς πόλεως ἀγγέλλουν εἰς τὰ πέρατα καὶ χαιρετίζουν τὴν Μεγάλην Εἴσοδον τοῦ Μεγάλου Προστάτου καὶ Πολιούχου τῶν Πατρέων. Πέντε αἰῶνες σβήνουν καὶ λησμονοῦνται εἰς μίαν ἡμέραν! Θυμιατήριον ἐμψυχον ἡ πόλις ὅλη, ἀναδίδει ὡς θυμίαμα δεκτὸν τὸν λιβανωτὸν τῆς εὐλαβείας της καὶ καίει τὴν ἐκ μελισσίου κηρίου λαμπάδα τῆς ἀγνοτέρας λατρείας της.

Τέκνα μου ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα. Καὶ ποίου ἡ καρδία δὲν πληροῦται ἐξάρσεως ἱερᾶς εἰς τὴν ἀναπόλησιν ἐκείνων τῶν μεγάλων στιγμῶν τῆς ἡμέρας, ἡ ὁποία δικαίως ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἡ πλέον εὔσημος καὶ σπουδαία ἡμέρα εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς φιλτάτης ἡμῶν πόλεως. Ἀναμφιβόλως, ὅμως, δὲν ἀρκεῖ νὰ σταθῶμεν μόνον εἰς τὴν ἔξαρσιν καὶ νὰ παραμείνωμεν μόνον εἰς τὴν συγκίνησιν, ἢ νὰ περιορισθῶμεν μόνον εἰς τὰ δάκρυα. Αἱ μυριάδες τῶν προσκυνητῶν, οἱ ὁποῖοι προσῆλθον ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ παρήλασαν εἰς ἀλλεπάλληλα καὶ διαρκῶς αὐξανόμενα κύματα πρὸ τοῦ τιμιωτάτου λειψάνου, τοῦ θρησαυρίσματος τούτου τῆς Χριστιανοσύνης, οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ ὅλου Ὀρθοδόξου κόσμου, οἱ ὁποῖοι προσῆλθον διὰ νὰ καταθέσουν ἐν βαθυτάτῃ εὐλαβείᾳ τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀφοσιώσεώς των, αὐτὴν τὴν μεγάλην ἀλήθειαν ὑπεγράμμισαν, τὴν ὁποίαν ὡς ἱερὰν Παρακαταθήκην ἐμπιστευόμεθα σήμερον πρὸς ὅλους ὑμᾶς. «Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως αὐτῆς καλοῦνται νὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῆς τιμῆς, ἡ ὁποία τόσον ἐπισήμως, «συνεστώσης συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας», τοὺς ἀπεδόθη καὶ νὰ ἀνέλθουν εἰς τοὺς ἀναβαθμοὺς τῆς γνησίας πνευματικῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Πολιοῦχος ἐκήρυξεν εἰς τὰ χώματά των καὶ ἐπεσφράγισε διὰ τοῦ μαρτυρίου Του». Καὶ περισσότερον ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην ἡμέραν σήμερον, τὴν πρώτην ἐπέτειον τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ θησαυροῦ τῶν Πατρέων, καλούμεθα νὰ συνακολουθήσωμεν οἱ πάντες ἐν κατανυκτικῇ σιγῇ καὶ εὐλαβείᾳ, καίοντες εὐῶδες θυμίαμα, ἀνάπτοντες καθαρὰς λαμπάδας, ψάλλοντες ἀπαύστως τὸ «Κύριε ἐλέησον», τὴν λιτάνευσιν τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Πολιούχου ἡμῶν, ἡ ὁποία θέλει ἐκκινήσει ἀπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τὴν 5ην ἀπογευματινὴν καὶ τὴν 5.30' ἀπὸ τῆς Πλατείας τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, θέλει κατευθυνθῆ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Πολιούχου. Καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν πρὸς τοῦτο εὐπρεπισθεῖσαν Ἁγίαν Λάρνακα τοῦ Τάφου τοῦ Ἁγίου μας θέλει κατατεθῆ τὸ τιμιώτατον λείψανον μέχρι τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου παγκάλου Ἱεροῦ Ναοῦ Του. Συμψάλλοντες δὲ τότε ἀπὸ κοινοῦ Κλῆρος καὶ Λαός, τὴν κατανυκτικὴν παράκλησιν, ἡ ὁποία πανδήμως καὶ ἐκτενῶς θὰ ἀναπεμφθῇ πρὸς τὸν Ἅγιον, ἂς ἐπαναλάβωμεν ἐκ βαθέων τὸ πανίερον αἴτημα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Πόλεως: «Κύριε, διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ Πρωτοκλήτου Σου Μαθητοῦ ἀνάδειξον τὴν πόλιν ἡμῶν εἰς πόλιν πνευματικήν, Κέντρον παγχριστιανικοῦ προσκυνήματος, τόπον γνησίων πνευματικῶν ἐκδηλώσεων, ἀπηλλαγμένην τῶν ταπεινῶν ἑορτασμῶν καὶ ἀνταξίαν τοῦ ὑπὲρ αὐτῆς ἐκχυθέντος τιμίου Ἀποστολικοῦ αἵματος».

Ἡ χάρις τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ αἱ εὐλογίαι τοῦ Πρωτοκλήτου Μαθητοῦ καὶ Πολιούχου ἡμῶν Ἀποστόλου Ἀνδρέου εἴησαν μεθ' ὑμῶν.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης

Ὁ Μητροπολίτης

+ Ὁ Πατρῶν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ο ΗΛΙΟΣ ΔΕΝ ΔΥΕΙ ΕΙΣ ΑΥΤΑΣ

Ἡ Ἀγγλία διατηρεῖ σήμερον 36 ἀποικίας ἀνὰ τὸν κόσμον! Ἐπιθυμεῖ ὅμως νὰ ἀπαλλαγῇ

ΤΗΣ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΕΤΗΣΙΩΣ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΠΟΣΑ ΚΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΝ ΑΡΙΘΜΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Σεπτέμβριος.— Χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν, οἱ Βρεταννοὶ «εἰσέπραξαν» τελευταίως ἕνα καθυστερημένον ἔπαινον: Ὁ πρωθυπουργὸς Χάστιγκς Μπάντα τοῦ Μαλαβὶ εἶπε, κατὰ τὴν διόρκειαν δεξιώσεως, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὴν πρωτεύουσάν του Μπλαντύρε, ὅτι οἱ Βρεταννοὶ εἶναι «τὸ μόνον ἔθνος τὸ ὁποῖον γνωρίζει, ὅτι τὰ κανόνια καὶ τὰ πολυβόλα δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀνακόψουν ἕνα λαὸν εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἀνεξαρτησίας του». Καὶ ἀκόμη περισσότερον: Οἱ Βρεταννοὶ γνωρίζουν πῶς νὰ συμπεριφέρωνται πρὸς λαοὺς ἄλλων φυλῶν καὶ μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν των, εἰς αὐτὸ δὲ ἔγκειται τὸ μυστικὸν τῆς διατηρήσεως τῆς Κοινοπολιτείας.

Ἡ Βρεταννικὴ Κυβέρνησις ἐξακολουθεῖ πάντως νὰ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ 34 ἐδαφικὰς περιοχὰς — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νήσους — εἰς ὅλον τὸν κόσμον, εἰς τὰς ὁποίας κατοικοῦν δέκα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

Διὰ τὰ ἐδάφη αὐτὰ πληρώνει ἀπὸ τὸν τρέχοντα ἐτήσιον προϋπολογισμόν της 2.300 ἑκατομμύρια δραχμάς. Δεδομένου ὅμως ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις αὐξάνουν συνεχῶς — διὰ τὴν ἵδρυσιν σχολείων, ἐπὶ παραδείγματι, κατὰ τὴν κατασκευὴν δρόμων — τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ αὐξηθῇ ἐπίσης ἀκόμη περισσότερον εἰς τὸ μέλλον.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Χόγκ Κόγκ, τὸ ὁποῖον συντηρεῖται ἐξ ἰδίων, ἡ Μεγάλη Βρεταννία ἔχει νὰ φροντίσῃ διὰ περιοχάς, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀνάγκη οἰκονομικῆς ἢ πολιτικῆς στηρίξεως, ὅπως εἶναι ἡ Ροδεσία, τὸ Ἄντεν, ἡ Σαουδικὴ Ἀραβία, ἡ Βρεταννικὴ Γουϊάνα, ὁ Ἅγιος Μαυρίκιος καὶ τὸ Γιβραλτάρ, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Χριστόφορος, τὸ Νέβις καὶ ἡ Ἀγκουίλλα εἰς τὴν Καραϊβικὴν θάλασσαν, ἡ Βερμούδα, τὸ ἐντεκτήριον τῶν ἑκατομμυριούχων, ὁ τελευταῖος τόπος ἐξορίας τοῦ Ναπολέοντος Ἀγία Ἑλένη καὶ γραφικαὶ Ἀντίλλαι τοῦ Εἰρηνικοῦ, εἰς τὰς ὁποίας ποτὲ δὲν φθάνει ὁ θόρυβος τοῦ κόσμου.

Εἰς τὴν Ἀφρικήν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ροδεσίαν, μόνον τρία πτωχὰ προτεκτορᾶτα ἔχουν μείνει ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Βρεταννικοῦ ὑπουργείου τοῦ Ἀποικισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐχρειάσθη νὰ διαβιβάσῃ τοὺς λοιποὺς φακέλλους τῆς Ἀφρικῆς, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Κοινοπολιτείας.

Διὰ πολλὰς ἀπὸ αὐτάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολὺ μικραί, πολὺ πτωχαὶ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνίκανοι νὰ συντηρηθοῦν μὲ ἀποκλειστικὰ ἰδικούς των πόρους, δὲν εἶναι, φυσικά, δυνατὸν νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἀνεξαρτησίας των.

Εἰς ἄλλας περιπτώσεις, τὸ Λονδῖνον ἀναζητεῖ κάποιαν λύσιν, ἡ ὁποία νὰ μὴ θίγῃ τὰς στρατιωτικὰς βάσεις τῆς Μεγάλης Βρεταννίας ἢ τὰ οἰκονομικά της συμφέροντα. Πολλάκις αἱ τοιοῦτου εἴδους ἐπιδιώξεις συμβιβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων τῆς ἀνεξαρτησίας μὲ τὰ οἰκονομικὰ καὶ στρατηγικὰ συμφέροντα, ὁδηγοῦν τοὺς Ἄγγλους εἰς τὸ νὰ παροτρύνουν τὰς γειτνιαζούσας μεταξύ των κτήσεις εἰς συγχώνευσιν ἢ ὁμοσπονδιακὴν σύνδεσιν.

Πάντως, διὰ πολὺν ἀκόμη καιρόν, ἡ Μεγάλη Βρεταννία δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ «ξεφορτωθῇ» ἐξ ὁλοκλήρου τὰς ἀποικίας της καὶ θὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ φέρῃ ἀκόμη τὴν εὐθύνην δι' αὐτὰς καὶ νὰ αἴρῃ τὸ βάρος τῶν οἰκονομικῶν ἐλλειμμάτων των.

Βρεταννοὶ ἐμπειρογνώμονες πιστεύουν, ὅτι ὄχι περισσότεραι τῶν δέκα ἀπὸ τὰς τελευταίας 34 κτήσεις εἶναι εἰς θέσιν νὰ σχηματίσουν ἕνα αὐτεξούσιον, οἰκονομικῶς βιώσιμον κράτος καὶ νὰ σχηματίσουν ἕνα «ἔθνος». Μὲ γλυκόπικρον μειδίαμα, ἀλλὰ καὶ μὲ κάμπσιον ὑπόλειμμα αὐτοκρατορικῆς ὑπερηφανείας, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου Ἀποικιῶν ἔχουν ὑπολογίσει, ὅτι ἐπάνω ἀπὸ τὰ διασκορπισμένα εἰς τὴν Ὑδρόγειον ὑπολείμματα τῆς Αὐτοκρατορίας των, ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ μὴ δύῃ ποτέ.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΑΘΕΑΤΟΙ "ΜΥΣΤΙΚΟΙ„ ΤΡΟΧΟΝΟΜΟΙ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΑΔΙΑΨΕΥΣΤΩΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

ΡΩΜΗ.— Ἡ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία τῆς Τροχαίας, στὴν Ἰταλία, ἐφήρμοσε μιὰ πρωτοτυπία, ποὺ ἀποδείχθηκε χρησιμωτάτη, ἰδίως στὶς ἡμέρες αὐτὲς τῆς ἐντατικῆς κινήσεως τῶν αὐτοκινήτων.

Ὁμάδες ἀπὸ δύο ἀστυφύλακες τροχονόμους, ἀλλὰ μὲ πολιτικὰ καὶ χωρὶς κανένα διακριτικὸ τῆς ἰδιότητός των, κυκλοφοροῦν στοὺς κυριωτέρους δρόμους, μὲ αὐτοκίνητα συνηθισμένα, Φίατ, Ἄλφα Ρομέο Τζουλιέττα κλπ. Οὔτε οἱ ἴδιοι οὔτε τὰ αὐτοκίνητά τους ἔχουν ἐκ πρώτης ὄψεως κάτι τὸ ξεχωριστό. Περνοῦν ἀπαρατήρητοι, ἀνάμεσα στὶς χιλιάδες τῶν αὐτοκινητιστῶν, ποὺ γυρίζουν στοὺς δρόμους κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας, πράγμα ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν στὴν ἀποστολή τους.

Ἀλλὰ τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ μιὰ εἰδικὴ φωτογραφικὴ μηχανή, ἐγκατεστημένη πάνω στὸ «ψτερό» τους, κατὰ τέτοιον τρόπον,